

El dietari

La situació política, el model turístic de Lloret o el programa de les Fires de Girona són alguns dels temes que Ramon Iglesias tracta en el seu dietari

Dissabte de passeig per Girona. De trobades i alguna tertúlia a peu dret. Tot és monotemàtic. La situació a Catalunya ho acapara tot. Fa un temps sovint es parlava de com es podria recompondre tot això. Ara no es parla de recompondre res. La sensació és de trencadissa absoluta. Molts independentistes veuen el 155 com una versió moderna i edulcorada de reconquesta. Els sentiments que es poden percebre són d'una acritud que cap intervenció podrà apaivagar, sinó més aviat tot el contrari. No només és un trencament rotund entre l'independentisme i les institucions i els poders espanyols, sinó una fractura –ara de veritat– interna entre els que lluiten per la independència i els que la combaten. Amb aquesta situació no hi ha reconciliació possible perquè no es pot reconciliar sobre sentiments danyats, que és el que es percep avui per tot arreu. S'ha inaugurat un conflicte que durarà anys, amb un final que ni tan sols podem imaginar ara mateix.

Passeig per Orriols, un lloc al que possiblement no hi vas si no és per casualitat. Doncs per casualitat m'hi deixo caure. Per fer un tomb al voltant del seu castell, del que es coneix la seva existència des de l'any mil, encara que l'actual fortalesa data d'una reconstrucció posterior a l'Edat Mitjana. No visitava el Castell des de finals dels anys 90, quan l'Antonio Ferrer s'hi va endur l'Odissea (mític restaurant barceloní), va fer una espectacular reforma de tot l'exterior i interior i hi va encabir unes suites espectaculars inspirant-se en els establiments dels châteaux francesos.

Durant uns anys, l'Odissea d'Orriols va ser un lloc on s'hi menjava molt bé. Des de fa un parell d'anys, està tancada. L'empresari Jaume Roures, que segons sembla ja n'era soci, va comprar l'any passat la totalitat del castell. Actualment les fulles, branques i arrels avancen com si fos la selva cap dins d'aquesta fortalesa que ja comença a mostrar símptomes d'inaugurar un nou període de decadència, fins que d'aquí un temps algú li retorni l'esplendor. La vida dels castells es basa precisament en una consecució de cicles que van intercalant opulència per decadència.

L'alcalde de Girona presenta el programa del que seran les fires més tristes en molt temps. Marta Madrenas creu que «en els moments complicats que estem vivint és important trobar espais de normalitat i quotidianitat, com les Fires de Sant Narcís». Difícil! Complicat! Si una cosa ens està robant aquest procés traumàtic és la normalitat i la quotidianitat, que han quedat totalment desplaçades per la preocupació, la ràbia (de tots els bàndols) i una asfixiant sensació que això ha vingut per quedar-se.

Tot i això, és fonamental que aquestes siguin unes grans Fires.

Des de fa anys, Lloret de Mar es proposa millorar, en la mesura del possible, la seva imatge turística. És una feina

complicada perquè la mateixa concepció de Lloret va ser pensada –si en realitat es va pensar– per rebre grans quantitats de turistes. I d'això n'ha viscut durant anys i en continuarà vivint molts més. Això no treu que l'Ajuntament hagi anat aplicant mesures de correcció. Primer per millorar la seguretat amb desplegaments policials especials a l'estiu i, posteriorment, perseguint i fent tancar hotels infames. En paral·lel ha anat fomentant l'oferta d'hotels de 4 i 5 estrelles. També, en els darrers anys han perseguit els hotels que robaven energia elèctrica i, ara, han decidit abordar un sector més complicat: la nombrosa oferta de pisos de lloguer fora control i, sovint, de molt baixa qualitat i sense garanties. L'Ajuntament ha creat un cos d'inspectors per controlar aquests habitatges d'ús turístic i fixar multes de fins a 3.000 euros als propietaris que incompleixin la normativa, que d'entrada els obliga a sortir de la furtivitat.

La cursa de Lloret de Mar per reconduir el seu model turístic és una marató d'anys.

La Fundació Gala-Dalí sempre ha estat vista com una institució opaca i, durant un temps, com quasi secreta. És curiosa aquesta percepció perquè, des de fa temps, el tracte que sempre he percebut és molt directe i sense subterfugis però, sobretot, molt amable. Hi té molt a veure la figura, d'aquelles que mai surten als mitjans però que és important, de l'Imma Parada. Avui podem parlar sense pudicitat d'una cap de Comunicació –la de la Fundació– perquè els periodistes gironins l'han guardonat amb la Mosca Grossa pel bon tracte amb els mitjans, sobretot durant l'exhumació del cos de Salvador Dalí. L'Imma Parada fa molts anys que fa una molt bona feina sempre sense cap ansietat, amb molta amabilitat i fent del no una resposta normal i sense acritud. Enhorabona.

Ara mateix tots els partits polítics catalans s'ho juguen tot. Però alguns sempre han estat més vulnerables que els altres. És el cas del PSC. Quan la política catalana es va convertir en partidaris i contraris a la independència, aquest partit va començar un procés de desfeta fins que, aparentment, va tocar fons en les anteriors eleccions catalanes, resistint molt bé durant les eleccions municipals, sobretot després, en desplegar una bona política de pactes. El PSC tenia, abans del procés, la grandesa aglutinadora que va perdre i que, ara, sembla que estan trobant els Comuns/Podemos (els falta implantació fora de Barcelona). També tenia una altra virtut el PSC: ser l'antricrist del PP, un partit que la immensa majoria de catalans veu com el gran problema de la convivència. Però ara, durant la gran crisi catalana, el PSC s'ha alineat clarament amb el PP i el 155, mentre una vegada més els Comuns/Podemos han pres l'espai natural del vell PSC, combatent els populars al mateix temps que reclamen a l'independentisme que no faci el pas unilateral.

Hi ha veus a ERC, PDeCAT, Comuns, CUP que reclamen aïllar el PSC als ajuntaments. Un partit que, a més a més, quan hi hagi eleccions a Catalunya s'haurà de protegir de l'intens foc de morter al qual el sotmetran per haver-se associat amb el PP i Ciutadans per curtcircuitar l'autogovern català

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/10/22/dietari/874569.html?utm_source=rss